

at forstaae, at Indenrigsministeren virkelig skal have den endelige Afgjørelse af alle de Spørgsmaal, der kunne opstaae om, hvorvidt der paa- hviler Communen en Forpligtelse eller ikke, og det uden Hensyn til, om denne Forpligtelse skulde være begrundet umiddelbart i Lovbestem- melser eller have sin Begrundelse i en særlig Contract eller privatretlige Forhold. Dette forekommer os, som sagt, ikke at være ganske correct. Hvis imidlertid den ærede Minister skulde udtale sig paa en saadan Maade, at jeg med nogen Grund kan see min Frygt for, hvorledes disse Ord i § 13 ere at forstaae, rokket, skal jeg for mit Vedkommende være villig til at høre mig for en saadan Udtalelse. Jeg skal ogsaa paa dette Punkt praktisk, i Gjær- ningen, vise, hvor tilbøielig jeg er til at sjerne ethvert Punkt, der mulig kunde berede Sagen Vanffeligheder ved dens videre Fremme.

Jeg vender mig nu til Hovedspørgsmaalet, som jo er det angaaende Magistratens, eller maafee rettere Raadmandsinstitutionens Stil- ling. Den ærede Minister har udtalt, at han mødes med mig i Døstet om denne Sags Til- endebringelse i indeværende Session. Naar det virkelig forholder sig saaledes, hvorom jeg føler mig ganske overbevist, tør man jo imid- lertid ogsaa vente, at den ærede Minister vil laane os sin vægtige og mægtige Bistand til at sjerne de Vanffeligheder, som mulig kunne møde. Det er jo nødvendigt, naar man skal føre en saadan Sag endelig igennem, at de forskjellige modstaaende Anstuelser maae lempe sig noget efter hinanden, og nu vil jo den ærede Minister ikke kunne nægte, at der fra Folkethingets Side virkelig paa mange Punk- ter er vist stor Smødekomen, ja jeg kunde gjerne sige, at der er vist en virkelig Re- signation fra flere Medlemmers Side. Man har spøiet sig, tør jeg sige, efter den ærede Indenrigsminister saaledes, at man navnlig tilfidsst ganske har sluttet sig til et Lovfor- slag, saaledes som den ærede Minister i forrige Session udtalte, at han kunde tiltræde det. Naar det forholder sig saaledes, og der kun

staaer eet Punkt tilbage, hvor Tvisten navnlig er foranlediget ved Anstuelser i det andet Thing, turde der efter min Opfattelse vel være nogen Grund for den ærede Minister til, hvad dette Punkt angaaer, at stille sig paa Folkethingets Side ligeoverfor Landstthinget. Den ærede Ministers Udtalelser imod vore Forslag under Nr. 1, 2 og 3 forekom mig ogsaa mere at bære Spor af, at han tænkte paa Sagens Gjennemførelse i det andet Thing, end just deraf, at han for sit Vedkommende fandt væ- sentlige Indvendinger i og for sig at gjøre imod disse Forslag. Den ærede Minister udtalte vel, at det efter hans Formening var lidet stemmende med den Frihed, som man agter at give Communerne, at nægte dem at faae en særlig udøvende Myndighed, naar de sætte Priis paa den; men den ærede Minister maa jo dog virkelig synes det mig, erkjende, at naar vi have foreslaaet i vort Forslag under Nr. 3, at det beroer paa Byraadets Bestemmelse, hvor- vidt det vil udvælge een eller flere Mænd til som borgerlige Raadmænd at tage Deel i Ma- gistratsforretningerne og, vil jeg sige til, i den udøvende Myndighed, saa er der netop derved givet Communerne al mulig Frihed. Det er en Affattelse af dette Punkt, som forsaavidt netop ganske stemmer med den Affattelse, der var givet dette Punkt i Lovforslagets § 8, som det blev indbragt i det andet Thing af Mini- steren, og som Ministeren anbefalede paany at give Bestemmelsen. Foruden denne Grund, som altsaa forekom mig ikke just at være sær- deles holdbar, ansøgte den ærede Minister væ- sentlig det, at han frygtede for, at man ved at vedtage disse Forslag skulde berede Loven al- vorlige Vanffeligheder, og derved sigtede han naturligviis til Landstthinget. Jeg maa endnu engang tillade mig at bemærke, at jeg troer at have nogen Grund til at antage, at Loven ikke vil have uovervindelige Vanffeligheder at møde i Landstthinget, fordi der foretages disse For- andringer, hvorom der her er Spørgsmaal, navnlig naar den ærede Minister i den Hen- seende vil stille sig paa Folkethingets Side.